

ΔΙΔΥΜΟΤΕΙΧΟΥ

Σύγχρονος
Ἑλληνική
ἐκκλησία

τρατείαν ἀκροατῆς γενόμενος τῶν ἐπισημοτέρων τῆς ἐποχῆς καθηγητῶν, τῶν θεολόγων Κάνις καὶ Λουθάριου, τῶν φιλοσόφων Θρόπις καὶ Στρούμπελ, τοῦ φιλόλογου Κουρτίου καὶ ἄλλων, ὑπέστη ἐξετάσεις διδακτορικὰς τῇ 1875 καὶ ἀνεκηρύχθη διδάκτωρ τῆς φιλοσοφίας καὶ μάλιστα τῶν καλῶν τεχνῶν. Κατὰ τὴν εἰς Παρίσιους μετάβασίν του, διελθὼν διὰ τῆς Βόννης, ἔλαβε μέρος εἰς τὸ ἐκεῖ συγκροτηθὲν συνέδριον τῶν Παλαιοκαθολικῶν, ἐν ᾧ παρήσαν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἐν Κων]πόλει Ἐκκλησίας, ὡς ἀντιπρόσωποι, οἱ τότε ἀρχιμανδρίται Φιλόθεος Βρυέννιος καὶ Ἰωάννης Ἀναστασιάδης, ἐξ Ἀθηνῶν οἱ καθηγηταὶ Ν. Δαμαλάς καὶ Ζήκος Ρώσης καὶ ἀλλαχόθεν ἄλλοι. Μετὰ τὴν λήξιν τοῦ συνεδρίου μετέβη εἰς Παρίσιους μετὰ τοῦ θείου του Φιλοθέου Βρυεννίου σκοπῶν, ἵνα καὶ ἐκεῖ ἀκροασθῇ τῶν ἐπισημοτέρων καθηγητῶν, ἀλλὰ τότε τοῦ Φιλοθέου Βρυεννίου ἐκλεγέντος Μητροπολίτου Σερρών, εἰς τὴν θέσιν δὲ τοῦ διευθυντοῦ τῆς Μεγάλης τοῦ Γένους Σχολῆς διορισθέντος τοῦ Ἰωάννου Ἀναστασιάδου καὶ κενωθείσης ἐπομένως τῆς θέσεως τοῦ καθηγητοῦ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας ἐν τῇ κατὰ Χάλκην Θεολογικῇ Σχολῇ, προσεκλήθη ὡς τοιοῦτος τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1875 ἀναλαβὼν ἐκτὸς τοῦ μαθήματος τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς, ἀκολουθῶν δὲ ἐπὶ τινα ἔτη καὶ τὰ φιλοσοφικά. ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐνηκολοῦν διδάσκων μέχρι τοῦ Μαΐου τοῦ 1888, ὅτε ἐξελέγη Μητροπολίτης Τραπεζοῦντος, ὅθεν μετὰ δεκαεπταίηρον ποιμαντορίαν, τὸν Αὐγούστον τοῦ 1889 μετετέθη εἰς τὴν Μητροπολίτιν Κιστορίας. Ἐπὶ δεκαετιαν ὄλην ποιμάνας τὴν ἐπαρχίαν ταύτην, ἐν μέσῳ αὐτῶν κατὰ τῶν Βουλγάρων καὶ τῶν Ρουμανιζόντων, τὸν Μάιον τοῦ 1899 ἀποθανόντος τοῦ ἀδελφοῦ του Μητροπολίτου Διδυμοτείχου Κωνσταντίνου, διεδέχθη ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ ταύτῃ, ἣν ποιμαίνει θεαρέστως ἐπὶ 21 ἔτη.

Ἡ ἐν Διδυμοτείχῳ ποιμαντορία του ἦν σχετικῶς ἥσυχος καὶ ἀνέφελος, διαταράχθη δ' αὐτὴν τὸν Ἰούνιον τοῦ 1917, ὅτε οἱ Βούλγαροι, ἀφ' οὗ τὸν ἐρωσωποκράτησαν ἐν τῇ Μητροπόλει του καὶ τὸν ἐφυλάκισαν ἐν τῷ διοικητηρίῳ, τὸν Αὐγούστον τοῦ ἰδίου ἔτους τὸν ἀπήγαγον ἐξορίστον εἰς τινα μονὴν τοῦ Καπινόβσκι πλησίον τοῦ Μεγ. Τουρνόβου, ἔνθα διαμείνας ἐπὶ μῆνας τρεῖς, μετέβη εἴτα εἰς Σόφιαν, ὅπου ἄνευ τινὸς προστασίας ἀπὸ μέρους τῶν Βουλγάρων, ἔμεινε μέχρι τοῦ Μαρτίου τοῦ 1919, ἐκεῖθεν δὲ διὰ τῆς Ἑλληνικῆς στρατιωτικῆς ἀποστολῆς μετέβη εἰς Θεσσαλονίκην. Ἐνταῦθα ἔμεινε μέχρι τῆς 13 Νοεμβρίου 1919, ὅτε μετὰ τὴν ὑπὸ τῶν γαλλικῶν στρατευμάτων κατοχὴν τῆς ἐπαρχίας του, ἐπέστρεψεν εἰς Διδυμοτείχον, γενόμενος ἐνθουσιωδῶς δεκτὸς ὑπὸ τοῦ ποιμνίου του.

Ὡς καθηγητῆς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς ἐξεφώνησεν ἐν τῷ Πατριαρχικῷ Ναῷ πολλοὺς καὶ διαφόρους λόγους, συνέγραψε δὲ διάφορα κείμενα πρὸς δι-

κατήντησεν εἰς ἀκαταστασίαν μεγάλην. Καὶ τοῦτο δὲν προξενεῖ μόνον λύπην εἰς τὸν Κλῆρον αὐτῆς, ἀλλὰ φέρει καὶ ὄνειδος. Καὶ πόθεν τοῦτο; Ἐκ τοῦ ἐξαρχῆς κακοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῆς. Ἀλλ' ἀπορεῖ ἡ Σύνοδος βλέπουσα καὶ εἰς τὸ σχέδιον τοῦ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἀντικειμένου (τῆς διαιρέσεως τῶν Ἐπισκοπῶν) νέου Βασ. Διατάγματος διατηρουμένην τὴν αὐτὴν, ἐναντίον τῶν Κανόνων καὶ τῶν ἀνέκαθεν ἐθίμων τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας διαίρεσιν εἰς δέκα (10) μονίμους καὶ τὰς λοιπὰς προσωρινὰς Ἐπισκοπὰς κ. τ. λ.» (Τῇ 10ῃ Φεβρουαρίου 1837 ἀριθ. ἐγγράφου 5361)

Δ'.

Τὸ Α'. Ἑλληνικὸν Σύνταγμα ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ ἡ ἐπακολουθήσασα νομοθετικὴ ἐκκλησιαστικὴ ἐργασία.

Κατόπιν τῶν γνωστῶν πολιτικῶν καὶ διπλωματικῶν γεγονότων, ὅτινα ἔλαβον χώραν ἐν Ἑλλάδι, καὶ τῆς ἀνακηρύξεως καὶ καταστά-

δασκαλίας τῶν μαθητῶν του, ὅτι ὁ ἐξέδωκεν Ἱερὰν Ἱστορίαν Ἐκκλ. Ἱστορίαν ἐπίτομον καὶ δύο τόμους τῆς ἐκτενούς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας μέχρι τοῦ 1453. Τυχὼν δὲ εὐκαιρίας ὡς Μητροπολίτης Διδυμοτείχου ἡσχολήθη εἰς τὴν ἀποτελεῖωσιν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς τοῦ Ἱστορίας, ἐξέδωκε δὲ τῷ 1912 τὸ Α'. μέρος τοῦ Γ'. τόμου μέχρι τοῦ 1700, ἔχει δὲ ἐτοιμον πρὸς ἐκδοσιν καὶ τὸ Β' μέρος, ἐξικνούμενον μέχρι τοῦ 1908. Ἐκτὸς τούτων συνέγραψε καὶ ἐξέδωκε διαφόρους λόγους ἐκκλησιαστικούς καὶ διατριβάς καὶ μελέτας περισπουδάστους ἐν τῇ «Ἐκκλ. Ἀληθείᾳ», τῷ Γρηγορίῳ Παλαμῇ καὶ ἄλλοις περιοδικοῖς.

Ὡς καθηγητὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῷ 1887 ἀπὸ μέρους τῶν Πατριαρχείων ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Διονυσίου ἐστάλη εἰς Στοχχόλμην τῆς Σουηδίας ἵνα στέψῃ τὸν ἐκεῖ πρεσβευτὴν τότε τῆς Τουρκίας Ἰωάνν. Καρατζᾶ πασάν. Ὡς μητροπολίτης δὲ Διδυμοτείχου ἐπὶ Πατριάρχου Ἰωακείμ τοῦ Γ'. ἐξελέγη ὡς μέλος τῆς Ἱ. Συνόδου τρεῖς, τῷ 1902—1904, τῷ 1907—9 καὶ τῷ 1911—13. Κατὰ τὰς συνοδικὰς ταύτας περιόδους ἐκτὸς τῶν ἐν τῇ Ἱ. Συνόδῳ καὶ τῷ Μικτῷ Συμβουλίῳ καθηκόντων, ἐξεπλήρωσεν εὐόρκως καὶ ἄλλα, ὡς τὸ τοῦ Ταμίου καὶ Προέδρου τῆς Ἐφορίας τῆς Θεολογ. Σχολῆς, τὸ τοῦ Προέδρου τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας», τοῦ Προέδρου τῆς Ἐφορίας τοῦ Ζαπτείου καὶ τὸ τοῦ Προέδρου τῶν Ἐφοριῶν τῶν Ὁρφανοτροφείων ἀρρένων ἐν Πριγκίπτῳ καὶ θηλέων ἐν Πρώτῃ.

Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Διδυμοτείχου ἀποτελεῖ μίαν τῶν ἐπιστημονικῶν κορυφῶν ἐν τῇ συγχρόνῳ Ἱεραρχίᾳ.